

צבי (הרמן) מוטולינסקי בעלה של בלה (נפטרה 1974).

יליד 1910 להורים דוד וחיה.
 למשפחה היו 7 ילדים. 5 בנים ושתי בנות, כאשר צבי היה הבכור.
 נולד בדובז'ין שלידי נהר הויסלה, עיר קטנה בפולין.
 לאבי המשפחה היתה חנות לשעונים ממנה התפרנסה המשפחה.
 סמוך למלחמה, המשפחה עברה לעיר בוז'נוב וגם שם עסקו במסחר ותיקון של שעונים. המשפחה
 היתה דתית (הפועל המזרחי).
 הגרמנים גירשו את כל היהודים מהעיר בוז'נוב לצ'ינסטחובה לגטו הגדול וגם שם פתחה המשפחה
 חנות למסחר ותיקון שעונים.
 המשפחה גרה בצ'ינסטחובה ברחוב נרש'נסקה. גם משפחתו של צבי עברה את האקציה
 בצ'ינסטחובה בספטמבר 1942. לפקודת הגרמנים הם יצאו מביתם החוצה והצטרפו לכל היהודים
 ברחוב. אחיו הקטן של צבי לא הספיק לנעול את נעליו וצבי חזר לביתו להביא לו את נעליו,
 במעשה זה סיכן את עצמו, אולם כך ניצלו חייו משום שכאשר יצא החוצה לא נשאר אף אחד.
 כולם נלקחו לרכבות לטרבלינקה וצבי נשלח ישר למחנה העבודה "האסאג פלצרי".
 בתחילה עבד בעבודה קשה ושחורה ולאחר מכן נודע לגרמני בשם ברגר שהיה המפקד של מפעל
 החשמל שצבי יודע לתקן שעונים והוא נתן לו חצר בנפרד אצלו במפעל והביא לו שעונים לתיקון
 מחבריו הגרמנים.
 היתה לי חברה טובה בגטו וצבי היה מגיע לבקרה, כך החלה הכרותי איתו. החברה לא הועברה
 להאסאג, כך יצא שכשהגעתי להאסאג בספטמבר 1943 לאחר הסלקציה בצ'ינסטחובה צבי יצר
 איתי קשר.
 צבי התחבב מאוד על הגרמני ברגר וצבי ניצל זאת לא אחת לבקשות שונות. למשל שכשנודע לצבי
 שאני עובדת בעבודה קשה וידי נכוו בניקיון התרמילים החמים, דאג שיעבירו אותי לעבודה קלה
 יותר בסידור התרמילים בארגזים.
 במחנה היו לי 2 חברות מרים ופלה סטרובינסקי, מרים נפטרה מסרטן במחנה וצבי ניצל את
 קשריו עם ברגר הגרמני וביקש לצאת ולקבור אותה לחוד ולא עם הגברים, הגרמני אמר לצבי שזה
 מסוכן ויתכן ולא יחזור והוא בכל זאת יצא וקבר אותה לחוד וכמובן שחזר.
 הגרמני ברגר מאוד העריך את צבי ביושרו ובסיכון שהיה מוכן לקחת עבור אנשים שפנו אליו לקבל
 עזרה. מי שהכיר אותו ידע שיש למי לפנות והרבה חברים וקרובים שנגזר עליהם באקציה ללכת
 להשמדה פנו לצבי שניסה להוציא אותם וצבי פנה לברגר שיחזירם לעבודה, ברגר אמר לצבי לא
 פעם-עוזב אותי או שתלך במקומם, וצבי לא הרפה עד שהוא נענה, לא תמיד זה עזר.
 צבי היה יוצא מהמחנה מידי פעם לקנות חלקים לשעונים וניצל את היציאות לרכוש בסתר אוכל
 ולהביא למחנה. גם לי הביא אוכל וכשחליתי בטיפוס סעד אותי במזון שהביא הרבה תשומת לב.
 ברגר ראה שמתפתחת מערכת יחסים קרובה ביני לבין צבי והוא עודד אותו להמשיך בקשר.
 צבי היה אדם דתי והשתדל עד כמה שאפשר לשמור על אורח חיים דתי. ידענו מתי שבת וחג, אולם
 בשבתות עבדנו, ורק מעטים הצליחו להתפלל בסתר ובעל פה ללא סידורים.
 הגרמני ברגר ידע שצבי דתי וראה אותו מניח תפילין בחדרו, כך יצא שהיה מבקש ממנו להראות
 לו בבוקר את היד ובדק אם יש לו סימן של הנחת התפילין ואיפשר לו להתפלל כרצונו.

בשר לא היה, כך שכשרות הקפידו כמה שאפשר. בפסח היו יהודים שויתרו ולא אכלו את פרוסת
הלחם שניתנה להם ונישארו רעבים. היו שהצליחו להשיג קמח ועשו מעט מצות קטנות, ביניהם
צבי כך שגם אני קיבלתי מצה.

לימים סולק הגרמני ברגר ונשלח לחזית ובמקומו הגיע הגרמני פֶרְנַדְקָה.
יום אחד נסע צבי כהרגלו לקנות חלקים לשעונים. הוא ניצל זמן פנוי שהיה לו ובסיכון רב נסע
לבקר משפחה שהכיר וידע שהם מתחבאים בבונקר מתחת לבית של גויים. הם ביקשו ממנו
להצטרף, אולם מכיוון שהיינו כבר בקשרים הוא לא רצה לעזוב אותי וחזר.